

Ana Meder — Ksenija:

Žena z lune.

Skozi okno je sijala svetla luna, babica pa je sedela s svojimi vnučki ob peči. In otroci so zaprosili: »Babica, povej pravljico!« — In babica je začela:

»Nekoč je živelo dekletce, ki je bilo tako revno, da ni imelo niti ene igračke, dà, tako revno, da je bilo večkrat lačno nego sito.

Neko noč, ko od gladu ni moglo zaspati, je vstalo in odšlo v sami srajčki na hišni prag. Vse naokoli je bilo tiho, le v daljavi nekje je zateglo lajal pes, luna pa je sijala jasno in svetlo — kot nocoj. V zvoniku je bilo polnoč, in ko je izzvenel zadnji udarec, je dekletce opazilo, da se je spustila z lune lepa žena v srebrni obleki z dolgimi zlatimi lasmi in z očmi kot zvezdi. Plavalala je naravnost k strmečemu dekletcu in dejala: »Ali bi šla z mano na luno?«

»Rada, če mi daš kaj jesti,« je odvrnila deklica.

»Bele pogače dobiš in sladkega mleka,« je obljubila žena. Vzela je dete v naročje, ga ogrnila s svojimi zlatimi lasmi in splavalala z njim na luno. Tam mu je dala bele pogače in sladkega mleka, kakor je bila obljubila.

»Zdaj bi rada še igračk!« je zaprosilo dekletce, ko je bilo sito.

»Igrač nimam, a dolgčas ti ne bo pri meni,« je odvrnila srebrna žena, jo vzela v naročje, jo poljubila in dejala:

»Poglej na zemljo!«

Dekletce pogleda in vidi visoke gore, pokrite z večnim snegom, sneg pa se lesketa v mesečini v tisočih

lučkah, kot da so gore pokrite — ne s snegom — ampak z nebeškimi zvezdami. Bilo je tako lepo, da je dekletce pozabilo na igrače in se zastrmelo v tiho noč.

Pa je v stolpu bilo eno; jasen in čist je priplaval zvok do lune. Žena je globoko vzdihnila, poljubila dekletce in ga odnesla nazaj na zemljo.

»Ali prideš tudi jutri pome?« je prosila deklica.

»Jutri ne, a čez štirikrat sedem dni, ko bo luna spet polna in bo noč svetla in jasna kot nocoj.«

Ko je minilo štirikrat sedem dni je stala deklica ponoči na pragu, gledala v luno in čakala. Ko je odbilo polnoč, je priplavala srebrna žena z dolgimi lasmi ponjo in jo odnesla na luno. Tam ji je postregla z belo pogačo in sladkim mlekom, potem pa sta pogledali na zemljo.

To noč je zagledalo dekletce gozd. Po temnem mahu in v cvetočem šipku se je lesketala rosa: vsaka kapljica je bila zrcalce, v katerem je odsevala mesečina v mavričnih barvah. Drevesa so v spanju zibala svoje

vrhove, da je šlo skrivnostno šustenje skozi liste — to so bile šetajoče sanje. Dekletce je prisluhnilo in jih razumelo. Ko pa je odbilo v stolpu eno, je odnesla žena otroka nazaj na zemljo.

Štirikrat sedem dni je minulo, pa je spet prišla žena z dolgimi lasmi po dete. Spet mu je dala bele pogače in sladkega mleka, potem pa mu je pokazala prostrano poljano; v poljskem cvetju so spali neumni metuljčki in pridne čebelice, črički so jim čričkali uspavanko. Med visoko travo so ringarajali palčki-poljančki, smešni škratje so prevračali kozolce, da se

je dekletce na glas zasmajalo. Le prekmalu je bilo v stolpu eno, in moralo je nazaj na zemljo.

Po štirikrat sedmih dnevih je prišla srebrna žena spet ponje.

»Kaj mi pokažeš nocoj?« je vprašala deklica rado-vedno.

»Nocoj boš videla morje!«

In deklica je zagledala tisto noč širno morje. Valovi so se lesketali v mesečini, in bela jadrnica, podobna velikemu labodu, je plavala v noč in rezala v morje penečo brazdo. Iz morja so se prikazale morske vile, pozibavale se na valovih in pele otožne pesmi. Mornarji na jadrnici so pa mislili, da je to morska pena in šumenje valov.

Ko je bila po štirikrat sedmih dnevih spet luna polna, je deklica spet stala na pragu in čakala belo ženo. Tedaj pa se je zbudila njena mati in se silno prestrašila, ko ni bilo hčerke poleg nje. Brž je vstala, da jo poišče; našla jo je na pragu v sami srajčki, ko je strmela v luno.

»Dete moje, kaj pa delaš tukaj sredi noči?« jo je vprašala.

Dekletce, ki se je balo, da bi ga mati ne pustila s srebrno ženo, se je zlagalo: »Na psička čakam, ki se hodita semkaj igrat v mesečini. Tako sta smešna!«

Srebrna žena pa, ki je baš plavala na zemljo, je čula laž, obrnila se je in žalostna splavala nazaj. Kajti le otroka, ki se še nikoli ni bil zlagal, je smela vzeti s seboj.

Babica je umolknila.

»Babica, si ti že videla srebrno ženo?« so vprašali otroci.

»Ne, nisem je videla, saj prihaja le vsakih sto let na zemljo.«

